

פועלי כל העולם התאחדו!

הודעת הארגון

אין צורך להכביר במילים על התחושות ששטפו את כולנו בבוקר למחרת גמר הגביע. מספיק מילים נאמרו על תוצגת השיפוט הכושלת שמנעה מאיתנו מאבק הוגן על התואר. לעומת זאת, ניצחון אחר ולא פחות חשוב אף שופט VAR לא יכול לגנוב לנו. יציעים אדומים מלאים, עידוד עוצמתי במשך 120 דקות וקרנבל ברחובות שעות לפני המשחק הזכירו לנו את העוצמה והגודל של הפועל תל אביב ואוהדיה.

את פתיחת העונה שעברה הפועל שלנו עשתה לצד יציעים ריקים, ובהתאם גם הציגה כדורגל כבוי וחלש. העונה הזו אנחנו כאן להחדיר לשחקנים את הטירוף והמסירות כבר מהדקה הראשונה. אך לצד ההתרגשות מעיבה תחושת חשש אמיתית: האם גם העונה ישלטו בחיינו הגבלות חסרות הגיון? האם שוב נאלץ לשבת בביתנו בעוד גורמים שאמורים לשרת את האינטרסים שלנו (כמו הנהלת הפועל תל אביב ומנהלת הליגה) סותמים את פיהם בתמורה לכסף מובטח בכיסים? שוב ושוב מוכיחים מקבלי ההחלטות כי אוהדי הספורט נמצאים בתחתית הרשימה שלהם: חברת היכילי הספורט, שכל תפקידה להעמיד מתקנים ראויים לציבור האוהדים, עסוקה במלחמות ואיסורים נקמניים על הכנסת ציוד עידוד ופוגעת באופן קולקטיבי בכלל באי האצטדיון. מנהלת הליגה, במסווה של מאבק בגזענות, סוללת את הדרך לכדורגל נטול קהל חוץ: מניעת כניסת אוהדים על סמך דרישה של מועדון כדורגל כזה או אחר הינה מדרון חלקלק שבסופו יחשוש כל אוהד ללוות את קבוצתו.

שלא כמו הגורמים הנ"ל, אנחנו גם העונה, כמו בכל עונה, נמשיך לעשות את עבודתנו נאמנה ולתמוך בקבוצתנו ללא פשרות ולא נחדל לרגע לעמוד על המשמר מפני פגיעה בציבור אוהדי הקבוצה, ליבו הפועם של המועדון. אנו קוראים לכלל אוהדי הקבוצה - שער 5, שער 7, שער 2: העונה כולנו מרעידים את האצטדיון!!!

לא עם VAR? אמקוונדה

ספקטרום הרגשות בזמן משחק כדורגל תמיד היה קיצוני להחריד. מסבל ודיכאון ועד לאושר בלתי נתפס. אם כל זה לא מספיק, מיטב מדעני היקום התאחדו על מנת להוסיף אלמנט התקפי לב נוסף: מערכת VAR. מדובר בטכנולוגיה מהפכנית המסתמכת על רעיון שכמעט ומרגיש כאילו תמיד היה פה: שידור חוזר. עת החלו השמועות על כניסת המערכת למשחקי הכדורגל, צהלו ושמחו אוהדי כל העולם - הנה הושיענו והצילנו מטעויות שיפוט, סוף סוף נהנה מכדורגל בו הטוב ביותר מנצח. אך אוי איזה תמימות! הטעויות לא פסקו! מה שבעבר הסתכם בחצי דקה של עצבים - נמרח היום לעשר דקות של תכנון נקמת דם. מסתבר שריפליי מ-17 זווית אינו תמיד משקף את התמונה השלמה, והרי אם חוקת הכדורגל נתונה לפירוש אישי של צוות השיפוט, מה זה בכלל משנה? גם המצב המיידש שנוצר אחרי כיבוש שער, בו במקום פרץ של צרחות יש! ושיגעון, אנו חווים מין תחושה מבולבלת של שמחה מהולה בפסימיות של "הנה בא הביטול", הוא מצב שבפני עצמו שווה את בעיטת VAR אל מחוץ לתחומי המגרש. רעיון השימוש בטכנולוגיה על מנת לפצות על חוסר היכולת של בני אדם לראות הכל הוא כשלעצמו לא בהכרח דבר רע, אך האופן בו הוא מיושם כיום אינו מפצה על יכולת שנייה שחסרה עוד יותר - אובייקטיביות. בין אם חוסר זה נובע משופטים עם אגו נפוח לבין שופטים חולי צהבת מאומתים, העובדה היא כזאת: עם VAR ובלי VAR השיפוט פה ביזיוני, אז לפחות תנו לנו לצעוק יש אחרי הגול. *

במרץ 2014 פרצו שוטרי יס"מ לבתים של משפחות בשכונת גבעת עמל בתל אביב לקראת פינוי בכוח של המקום. את השוטרים שלחו טייקוני נדל"ן שקנו את הקרקעות מהמדינה וחתמו חוזה מיוחד עם עיריית תל אביב של חולדאי - תטפלו בפינוי ותקבלו זכויות בנייה מורחבות. העירייה עצמה זכתה מהם לפינוק ייחודי בדמות דירות יוקרה במגדלים החדשים שקמו על חורבות הבתים. התושבים שחיו בבתים המתפוררים בשכונה גילו שאת דעתם על העסקה איש לא שאל. גם הם, נמכרו ביחד עם הקרקע לטייקון. בסך הכל עוד יום בשיטה הקפיטליסטית. הסיפור של גבעת עמל יכול להיראות מאוד מורכב. רישום בטאבו, מינהל מקרקעי ישראל, חכירה לדורות, פיצויים למשתכן, סולל בונה, ועוד כל מיני מושגים שאנשים בחליפות יקרות זורקים לחלל האוויר בשביל להחביא מציאות פשוטה: זכותו של כל אדם לקורת גג וזכותה של שכונה להמשיך לחיות ביחד כקהילה. אבל לזכויות האלו אין היום, ואולי לא היה מעולם, מעמד בישראל, בטח לא לעומת "הזכות הקדושה" של כרישי נדל"ן לבנות מגדלים עם דירות להשקעה במיליונים ושכירות בעשרות אלפי שקלים. התושבים בגבעת עמל נשלחו למקום על ידי המדינה בשנות החמישים (לאחר שהמדינה העלימה את חורבות הכפר הערבי ששכן במקום, ג'מאסין אל-ערבי, אבל זה כבר סיפור לטקסט אחר), ונתרו בו למרות שנעשה כל מאמץ להשניא עליהם את האזור. במשך עשורים השכונה לא חוברת לתשתיות בסיסיות כמו מים וחשמל, ולתושבים למעשה לא הייתה יכולת למכור את הקרקע מאחר והם לא היו בעליה הרשמיים, כשבמקביל היא עוברת בין יד אחת שרוחצת יד שנייה, בין חברות בורסאיות וטייקונים שונים, כשלכל אחד מהם פנטזיה איך להביא לפינוי התושבים ולגריפת רווחי ענק מהנכסים. רק החיבור של תשובה וחולדאי הצליח לממש את אותה פנטזיה הרסנית, ובחודש שעבר היה אמור להתקיים פינוי נוסף בשכונה לקראת הקמת מגדל חדש, שבמסגרתו יהרסו אחרוני הבתים שעוד נותרו בשכונה. הפינוי נדחה ברגע האחרון בשל לחץ פוליטי ממוקד, אך הדחייה היא כמו אקמול, זריקת הרגעה לקראת הסבב הבא שעוד יבוא. גם התושבים עצמם כבר אינם מאמינים יותר ביכולתם להישאר בבתיהם, לשקם את השכונה ולהמשיך לחיות בה. הם דורשים פיצוי הוגן ותו לא, עבור חיים שלמים עליהם עומדים לעלות דחפורים מטעם, וכעת עיקר המאבק נסוב סביב השלמת חקיקתו של חוק פיצוי מיוחד במסגרת תקציב המדינה הקרוב.

את הקהל של הפועל תל אביב הסיפור של גבעת עמל לא צריך להפתיע. גם אנחנו איננו הבעלים הרשמיים של שני הבתים שלנו, אוסישקין ובלומפילד, למרות שנים של זכרונות, דמעות, שמחות, שנאות ואהבות שכל אחד מאיתנו חווה בהם. וגם אנחנו חווינו את המשמעות הנוראה מכל של הקביעה המשפטית זאת. כשהדחפורים של העירייה עלו, באותו יום ארוך, להחרוב את ביתנו באוסישקין, הם עשו זאת באישור ובהוראת בית המשפט שהנפיק את צווי ההריסה, בדיוק כפי ששוטרי היס"מ שפרצו לגבעת עמל עשו זאת באישור בתי המשפט שהנפיקו את צווי הפינוי. השנה, במחזור הראשון בגביע הטוטו הונף ביציע שלט תמיכה בתושבי גבעת עמל, כי מבלי לדעת איזה צעיר תלוי בסלון של מי שעומד לאבד אתו ביתו, עלינו, הקהל של הפועל תל אביב להיות לצידו.

האדמה בתל אביב שווה הרבה כסף. התושבים שלה, בכל פעם שהאינטרסים והזכויות שלהם עומדים בניגוד להון ולשלטון, שווים הרבה הרבה פחות. *

מה משותף לכולם?

הפינה המקצועית

ניר ברון

פינת ההיסטוריה

הגביע הוא שלנו 3 שנים - 1937, 1938, 1939 איש מהשורה

העונה שעברה הסתיימה בתחושת זעם, תסכול ואכזבה בסיום משחק גמר הגביע. כדי להתחיל את העונה החדשה בצורה אופטימית יותר, עלינו לזכור ולהזכיר כי "הפועל" תל-אביב היא הקבוצה היחידה שהצליחה לקחת ברצף שלושה גביעי מדינה, בשני רצפים שונים: הרצף הראשון בתקופת שלטון הבריטים בארץ בשנים 1937-1939 והרצף השני הזכור לנו והמתועד היטב בשנים 2009-2012. הפינה ההיסטורית תעסוק ברצף הזכיות הראשון, זו שאינה וכמעט מתועדת. יש לציין כי הרצף הושג בשלוש שנים קריטיות בתולדות הארץ. בשנת 1936 החלו הערבים תושבי הארץ בהתקוממות עממית רחבה שהתפתחה למרד אזרחי וצבאי נגד הכוחות הקולוניאליים הבריטים והמתיישבים הציוניים. בתגובה למרד, הבריטים הזרימו ארצה כוחות צבא גדולים, שדיכאו את המרד סופית רק בשנת 1939 בתקופה זו השתבשה לחלוטין שגרת החיים, משחקי ליגה וגביע בכדורגל לא התקיימו באופן סדיר אלא רק כאשר המצב הביטחוני נרגע מעט. לכן, רצף הזכיות בגביע אינו מתייחס לעונת משחקים הכוללת שנתיים אזרחיות אלא כל זכיה מתייחסת לשנה אזרחית בה הצליחו לקיים את טורניר הגביע בהפוגות הלחימה בזמן המרד הערבי.

גמר גביע משפחתי - 1937

בשנה זו השתתפו במשחקי הגביע 14 קבוצות, מתוכם שתי קבוצות "הפועל" תל-אביב: הקבוצה הבכירה, ובאופן חד-פעמי השתתפה גם קבוצת המילואים שכונתה "הפועל דרום". בשלב שמינית הגמר גברה הקבוצה הבכירה על "מכבי" חיפה 1:12 וקבוצת המשנה זכתה בהגדרה להעפיל שלב מבלי לשחק. בשלב רבע הגמר ניצחה הקבוצה הבכירה את "הפועל" חיפה 2:3 וקבוצת המילואים ניצחה את מכבי "אבשלום" פתח-תקווה 2:5. בשלב חצי הגמר גברה הקבוצה הבכירה על "הפועל" חדרה 0:5 וקבוצת המילואים הוגרלה למשחק דרבי עם "מכבי". זמן קצר לפני המשחק החליטו שחקני "מכבי" לקיים שביתה על תנאי העסקתם, והם נעשו לבקשת מעסיקיהם על-ידי ההתאחדות לכדורגל בעונש השעיה ממשחקי הגביע. בשל כך, במשחק חצי הגמר הופיעה קבוצת הנוער של מכבי ת"א, וקבוצת המילואים ניצחה במשחק 2-1. גמר הגביע המשפחתי בין שתי קבוצות "הפועל" תל-אביב (9 במאי 1937) נערך באצטדיון המכביה. המשחק שבו ניצחה בכל מקרה "הפועל" תל-אביב, לא עורר עניין ציבורי ורק כ-500 צופים הגיעו לאצטדיון. הקבוצה הבכירה ניצחה 0:3. {מבקיעים: באקשי (עצמי), פוליאקוב, אין מידע על כובש השער הראשון. חלק משחקני קבוצת המילואים יהיו שותפים בזכיות בגביע בשנים הבאות: הרכבים: "הפועל" תל-אביב: ברגר, גבאי, זלמן, פרידמן, רבינוביץ', רייך, פוליאקוב, מאיר, חרל"פ, פורי, נודלמן. "הפועל דרום" תל-אביב: מליקה, דורן, באקשי, מוני, פוקס, פלמן א', משה, אסי, מלמוד, פלמן ב', באס.

דאבל בדרכי גמר גביע - 1938

בשנה זו הגיעו לשיא אירועי המרד הערבי, ובעונת המשחקים הלא-סדירה זכתה "הפועל" תל-אביב בתואר האליפות. במפעל הגביע השתתפו 13 קבוצות. בשלב שמינית הגמר "הפועל" ניצחה קבוצה המורכבת מחיילים בריטים מהרגימנט הסקוטי השלישי, בתוצאה 6:2. בשלב רבע הגמר ניצחה "הפועל" את קבוצת "דגל-ציון" תל-אביב (קבוצה המורכבת ממהגרים מטורקיה ויוון, שגרו בשכונת פלורנטין) בתוצאה 1:6. בשלב חצי הגמר שיחקה "הפועל" שלושה משחקים! נגד קבוצת "הפועל" חיפה. באותם הימים היה מתקיים משחק חוזר במפעל הגביע אם המשחק הסתיים לאחר תוספת הזמן בתוצאת תיקו, וכך קרה בשני משחקים בין הקבוצות. המשחק השלישי גם הסתיים בתיקו לאחר 90 דקות, אבל בהארכה הצליח יוחנן סוקניק להבקיע שלושה מול שבעה שחקנים של חיפה (שניים נפצעו, שניים הורחקו) המשחק הסתיים בתוצאה 2:5. משחק הגמר (28 במאי 1938) נערך באצטדיון המכביה שהיה גדוש ב-5000 צופים. כדי לזכות בגביע וגם בתואר ה"דאבל" באותה שנה, "הפועל" היתה צריכה היתה לנצח במשחק דרבי את "מכבי" ואכן הניצחון הושג בתוצאה 2:1, את השערים הבקיעו אברהם נודלמן ושלמה פוליאקוב. בצורה מפתיעה ומעוררת השראה בתקופתנו, נודלמן ופוליאקוב כבשו גם את שני שערים לטובת "הפועל" במשחק גמר הגביע הראשון בו שיחקה הקבוצה עשר שנים קודם לכן בשנת 1928. "הפועל" תל-אביב השלימה זכייה ב"דאבל" בפעם השנייה(הפעם הראשונה היתה בעונת המשחקים 1933/1934) הרכב: מליקה, דורן, גבאי, רבינוביץ', יוחנן, דז'מפה, נודלמן, זימן, פוקס, בוצ'קה, פוליאקוב.

רצף שלושה גביעים - 1939

בשנה זו מפעל הגביע נערך בהשתתפות 14 קבוצות. בשלב שמינית הגמר ניצחה "הפועל" את מכבי חדרה 2:5. עקב מיעוט הקבוצות, "הפועל" הוגרלה למשחק חופשי בשלב רבע הגמר והעפילה אוטומטית למשחק חצי הגמר, שבו ניצחה את קבוצת "הכח" תל-אביב 1:4. משחק הגמר (6 במאי 1939) נערך באצטדיון המכביה לעיני 3000 צופים. "הפועל" התמודדה נגד מכבי "אבשלום" פתח-תקווה (בימים ההם קבוצה ממושבה חקלאית). בשערה של פתח-תקווה עמד וילי ברגר, השוער האגדי של "הפועל", שהורחק מפעילות בקבוצה שנה קודם לכן (כתבה על השוער האגדי ברגר ב"פנזין באסה" 10.4.2020). שבע דקות לסיום המשחק כאשר התוצאה 1:2 לטובת "הפועל" הורחק ברגר מהמשחק, לדבריו: "הם ידעו שאם מרגיזים אותי, אז אני יוצא מהכלים. הרגיזו אותי והובילו 1:2. בסוף בא אלי בוצ'קה וקילל את המשפחה שלי. נתתי לו מכה, השופט הורה לי: החוצה! כובשי השערים ל"הפועל": מייטנר ופוקס. הרכב: מליקה, דורן, בקשי, דז'מפה, יוחנן, רייך, מייטנר, ארליך, פוקס, מאיר, בוקצה.★

"אחי, תביא חלוץ ויש לנו אחלה סגל" זה משפט שאפשר לשמוע כמעט בתום כל עונה רנדומלית ביצע הפועל, וגם בסוף העונה הקודמת נראה שהסגל של הפועל התייצב וצריך רק את הדובדבן שבקצפת, העמדה הנעלמת שלא אוישה בהפועל כבר שנים - חלוץ. אבל הקיץ קיבלנו הרבה יותר מחלוץ, ובמחנה האימונים נעשה הדבר הקרוב ביותר לגלאקטיקוס שהכיס של הניסנובים והקרציות מהCAS יכולים להרשות לנו, ושחקני ליגת העל מוכחים ומוכשרים, לצד צעירים עם פוטנציאל החלו להגיע ל"חודרוב" בזה אחר זה. שחקנים כמו שלומי אזולאי הקשר, עידן ורד, פרליי רוסה, יואב תומר, יואב הופמייסטר וגם.. מה זה? זה מטוס? זה ציפור? זה חלוץ! לוסיו נוחת בהפועל אחרי טיזינג של שנים, אך יש שיגידו מעט מידי ומאוחר מידי.

הסגל האדום שפותח את העונה מעלה הרבה סימני שאלה: קשר בן 19 יכול להיות מגן שמאלי בלי גיבוי? מה יהיה הסוף של הרומן בין אלטמן להפועל? האם האדם הנכון להוביל את הפרויקט הוא מכביסט שברגע האמת מעדיף לצאת גבר ולעשות לקהל היריבה תנועה מגונה במקום להתרכז בלאמן את הקבוצה? מה יהיה עם דוידה, האם הוא יותר מוכשר או יותר טיפש? למה כל קפטן של הפועל מוצא את עצמו מחוץ למועדון? למה כל קפטן של בית"ר מוצא את עצמו בהפועל? השילוב של השלד שהשאיר אותנו ליגה בעונה הקודמת, והוביל אותנו עד לגמר גביע המדינה שם נשדדנו ברוע לב, יחד עם צעירים מסקרנים ושחקנים ותיקים מוכחים מצית את הדמיון ונותן לנו, האוהדים, לפנטז. לא זכור לי סגל רחב ומגוון כל כך בעשור האחרון, חומר השחקנים מותר הרבה מקום לאופטימיות ולמרות סימני השאלה - אחי, תביא חלוץ ויש לנו אחלה סגל.★

הפינה האנטי האקצועית

חי ברון

That's life - That's life
That's what all the people say
You're riding high in April, shot down in May
But I know I'm gonna change that tune
When I'm back on top, back on top in June

לפני כמה שבועות, בדרכי לנתב"ג, תוך ניסיון נואש לתפוס טיסה של 30 שעות ו40 בדיקות, למחנה האימונים בפולין ובנוסף להישאר נורמלי מספיק כדי לחזור ולספור, פלט הרדיו שורות מהשיר של סינטרה. בית משיר: 5 שורות, 36 מילים - זה למעשה כל מה שדרוש כדי להגדיר אותי, להגדיר אותנו, אוהדי הפועל באופן המדויק ביותר. כי לא באמת חשוב באיזה אירוע מלודרמטי זה או אחר נגמרה העונה שעברה, חודש וחצי פגרה מספקים מענה חזק דיו לזיכרון הדג, המהווה מאפיין בסיסי של אוהד הפועל ממוצע וגורמים לנו להתגעגע ולרצות לחזור הביתה, לחזור להפועל. נושא חשוב זה או אחר יכל בלא כל קושי לספק את 500 המילים אשר להם הוקצתה ע"י עורך העיתון, אך במקרה זה, הייתי חוטא למטרה ומדבר על דברים שאינם אנטי מקצועיים ולשם כך למעשה התכנסנו. "בנו קבוצה לא רעה השנה", "אזולאי הקשר אחלה שחקן - שחקן", "אחי, תביא חלוץ ויש אחלה סגל" ו"טוב שהחתימו את ההוא מהנוער" הם רק חלק ממשפטים ריקים מתוכן אשר שמעתי בארוחות משפחתיות ובמשחקי האימון השונים מתחילת הפגרה, בין אם הושמעו ע"י חסרי חיים במשחקי גביע הטוטו ובין אם הושמעו ע"י חסרי חיים ומטורפים על כל הראש, שהצליחו להתרכז ולהתמקד בפן המקצועי במהלך מחנה האימונים בפולין.

במרוצת השנים, אין כל ספק שהספורט המודרני לא עוצר לרגע. קברניטי הענף עובדים בכל הכוח כדי לשדרג בין אם לטובה או לרעה את הענף, והשינוי מורגש. סטטיסטיקות מדויקות, אנליטיים ופסיכולוגים מוצאים את מקומם בכל החלטה של מועדון מקצועי, אך עדיין זו הנקודה בה נופל כל אוהד הפועל תל אביב. הטעות נופלת כשאוהד הפועל מדמיין פגישת סקאוטינג בתחילת כל מועד העברות ובדמיונו מופיעה סצנה מהסרט "מאניבול". הוא מדמיין חדר רחב ידיים אשר במרכזו ניצב שולחן ארוך, גדוש בשלל אנשי מקצוע, מאמנים, אנליסטים ורופאים לבושים בטרנינגים של הקבוצה וחמושים ברשימות ארוכות עם פרטי שחקנים. בקצה החדר מסך עליו מוקרנים שמות השחקנים ונתונים, מלווים ברשימת יתרונות וחסרונות. בראש השולחן יושב לו שרון ניסנוב (כפרפרזה לבראד פיט) אשר מרעיד בקולו את החדר בוויכוחים קדחתניים על התמודדותו של הזר X עם פציעותיו החוזרות, תוך שזורק מפעם לפעם מבטים לפינה הרחוקה של השולחן שם יושב לו בוקסה (ג'ונה היל בסרט).

כל זה יכול היה להיות טוב, יפה ואפילו מעודד, אך מבלי להיות באותן פגישות סקאוטינג ומבלי לפגוע בכישורי עמידה מול מצלמה של בוקסה, אני נוטה להאמין שלא כך הדבר. כשניסיתי לדמיין איך מתקבלות ההחלטות המקצועיות בהפועל ההקבלה היחידה שעלתה ברוחי כאשכנזי מוצהר (וסליחה מהקורא א"א), הייתה בחור אשכנזי שבוחר פירות אצל הירקן. בהפועל תל אביב נפגשים שנה אחר שנה, כל הצוות המקצועי אצל הירקן השכונתי ביפו ד'. שרון ניסנוב מתייצב בראש החבורה ומנפח את החזה, עוטה ארשת פנים סמכותית ומבט זחוח על פניו. הוא המחליט. הוא מבין. הוא לא צריך עזרה מאנשי מקצוע, הוא הרי כבר בגיל 5 למד מאבא שלו לבחור את הפירות הכי טובים בעולם, וטעות אחת או אלף לא ישנו את העובדה הזו. הוא שולח יד בטוחה לעבר האבטיח הראשון, אבטיח בגוון ירוק כהה על גבול השחור וקצת כבד משקל. אך אל חשש יש לנו הרי מומחה בתחום. שרון מרים אותו בקושי מוסתר בהררי בטחון עצמי מזויף, מסובב אותו מספר פעמים, מקרב לאוזנו וטופח נמרצות לצלילי ההד ומחיאיות הכפיים מהסובבים. "איך קוראים לזן הזה?" שואל שרון את המוכר. "זה זן אולהה יורה המוכר, אבל יש לנו פה זנים משובחים יותר, מעט יקרים אך המחיר שווה". "שטויות" עונה שרון, "זה אבטיח מעולה. נמכור אותו תוך יום יומיים לאירופה" ומניח אותו בעגלה לצד מלון שחר הירש ובנות ירוקות מהזנים קיירמה וקמארה. היה זה אוהד בנאי ששר:

"איך זה נגמר, בסוף כולם יודעים"... מצד אחד אין מה לעשות, זאת הפועל לרע ולרע ומצד שני, הכל טוב ויפה, אבל לפעמים צריך להסתכל גם על חצי הכוס שהפועל עוד לא הצליחה לרוקן. אז כמו שהכדורגל תמיד מנסה להתקדם, אי אפשר להגיד שגם בהפועל לא חוזים אנו בתחושות של שינוי. יש תחושה אחרת באוויר, ואין ספק שהחתמות כמו של שלומי אזולאי הקשר מצביעות על כך שבהפועל הבינו שהעמיד כבר כאן, אין טעם להילחם בקדמה ולפעמים רק לפעמים, כשבא לך לדעת מה אתה מקבל, אפשר לקנות גם רק חצי אבטיח.★